

Cam câte indulgențe ar fi de cumpărat?!

...Conced, deci, în virtutea mai vechilor uzanțe:
Sunt vinovat, în parte, de *lied*-u-mi monoton
Că ochiul nu mai prinde policromii, nuanțe,
Și nici urechea, poate, al cântecului son!

Că, într-un fel de transă, delir sau nebulie,
Sfidând cutume, reguli, sfidând pustietăți,
Am ridicat din pulberi o stranie-hardughie
Cârpită, peticită cu reci obscurități...

O stranie-arătare de negură și ceață...
O pleasă plumburie a toamnelor târzii...
Neliniștit, trecutul de sufletu-mi s-agață
Cu cearcăne, cu riduri, edem și dioptrii.

Și totul e părere!... Sâlcie este apa
Aducerii-aminte... Ca lespeda de grea,
Se prăbușește, cade, strivește tot pleoapa
– Și freamăt lin de frunze, și licăriri de stea –

... Acum, când trec de partea tăcerii preaînalte,
Și-aș vrea să fiu cu Cerul, cu mine, împăcat,
Mă-ntreb: pentru iertare și toate celelalte,
Cam câte *indulgențe* ar fi de cumpărat?!

Ce gheare nemiloase...

Nedeslușită spaimă a camerelor goale,
Nedeslușită spaimă a oarbilor oglinzi,
Tăcerii voastre, azi, dau îndelung târcoale
Scrutând, febril, penumbre, cotloane și firizi!

Scrutând, febril, penumbre și galbene tapete
– Decorul, vasăzică, deh, rolul principal –
Adio riduri trase, încărungi discrete,
Cu părul alb ca neaua, ca floarea de migdal,

Străbat cu pași nesiguri, hipnotica grădină
– Obscura geografie, bolnavul peisaj –
De care, vag, aminte, mi-aduc când, în surdină,
Bat valurile sparte de-al timpului siaj...

C-o crudă detașare, port urna-mi funerară...
Nesigur este locul în care, risipiți,
Ai mei își dorm, sub iarba crispată și amară,
Somnul masiv și straniu în care cetluiți

Au fost, pe rând, cu toții... O vreme amorțită,
Durerea surdă crește, se zbate ochiul stâng;
Oh, inimă – de toamnă și brumă pustiită –
Ce gheare nemiloase în cleștii lor te strâng?!

Manuscris

Joc secund

magistrului Ion Barbu

Din ceas dedus(ă), clipa sucombă otrăvită
De liniști și neliniști, crepuscular sejur;
Binevoiască domnul, cina e servită
În colțul dinspre noapte: un joc infam, obscur!

C-un zâmbet – cu un rânjet, de fapt-tiran, complice
Eminamente estic, eminent slăv,
Observ în mintea-mi – frunză ce gata stă să pice –
Cum gândul se târăște, trudit, sărman, bolnav...

Neașteptat și straniu începe încet să ningă;
Un alb neverosimil s-așează pe platani;
Și înțeleg că-i vremea, că-i timpul să se stingă
Războiul meu de șaptezeci de ani

Cu Parcele, cu morile de vânt, cu „burii”;
Se-nstăpânească, dară, în sufletu-mi, deplin,
Încrâncenata iarnă a Munților Ussuri,
Încrâncenata iarnă Sihote Alin!

Mai suntem vii?!...

Azi, viața noastră, pare-se,
E-o-nșiruire a, b, c,
Cu tot ce-a fost și nu mai e...

Străin, livid și de pripas
E timpul ce ne-a mai rămas:
Un an, o lună, sau un ceas?!...

Pe bănci, scuaruri și alei
Amar cad frunzele de tei:
Sunt anii tăi, sunt anii mei?!

Și bate-un ucigaș de vânt
Ce-ngheață zâmbet și cuvânt
O mai fi viață pe pământ?!...

Asemeni oarbilor stihii,
Pe sus trec nouri vineții,
Ne mai iubim?!... Mai suntem vii?!

Ion DINVALE